

ønsker fremdeles, at denne Plan skal gøres til Genstand for Overvejelse og beder det Udvalg, som faar med Sagen at gøre, at tage denne Tanke op til grundig Overvejelse. Jeg ønsker med det samme stærkt at præcisere, at selv om Udvalget skulde komme til det Resultat, at der intet var at udrette paa den her nævnte Maade, at det vilde være uoverkommeligt for de paagældende eller uretfærdigt mod dem, skal jeg ikke derfor unddrage dette Forslag min Stemme, men til sin Tid, naar det kommer tilbage fra Udvalget, selv om det ikke indeholder nogen som helst Antydning af, at man vil gaa den af mig antydede Vej, ikke lægge Lovforslaget nogen som helst Hindring i Vejen og gerne være med til stemme for det og gøre det med Glæde.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse fremhæve som noget, der er værd at notere for alle dem, der kunne komme til at drage Nytte af en Lov som denne, at medens Lovforslaget tidligere kun omhandlede Enker og faderløse Børn, er det nu — jeg skal atter her ikke komme ind paa at nævne, hvem der har Fortjeneste deraf — kommet til at udstrække sig ogsaa til Enkemænd og moderløse Børn og har derved vundet betydeligt. Yderligere skal jeg sige, at det forekommer mig, det er den rette Vej, der er antydet i Bemærkningerne, at det er Børnene, man vil komme til Hjælp, ikke Forsørgeren. Jeg finder det rigtigt, at man paa enhver Maade søger at sikre sig, at den Hjælp, her ydes, ogsaa virkelig kommer Børnene til gode, at den ikke paa en eller anden Maade bliver forbrugt af Forsørgeren uden i fuld Udstrækning at komme Børnene til gode. Jeg vil fremdeles ogsaa understrege, hvad der er udtalt i Anmærkningerne til § 6, at man vil søge i videst mulig Udstrækning at lade Enker og Enkemænd, som for Tiden ere under Fattigvæsenet, helt udgaa af Fattigvæsenets Forsorg og gaa over til Understøttelse paa den Maade, som er foreskrevet i dette Lovforslag. Jeg tror, man derved i høj Grad vil skabe Forstaaelse og Sympati for dette Forslag baade her i Tinget og ikke mindst ude i Befolkningen.

Jeg skal nu tillade mig kort at fremsætte nogle Bemærkninger til de enkelte Paragraffer. I § 1 udtales der, at den Understøttelse, der skal gives, skal ansættes efter et Skøn. Denne Bestemmelse synes at finde Tilslutning fra den ærede Ordfører for Regeringspartiet, hvorimod den vakte nogen Modstand hos det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen). Jeg kan ikke se andet,

end at dette er en rigtig Bestemmelse. Jeg tror, at naar man vælger de rette Mænd og Kvinder til at træffe dette Skøn, vil man paa den Maade bedst komme de paagældende til Hjælp og gøre det paa en for Kommune og Stat saa lidet anstrengende Maade som muligt. Med andre Ord, der opnaas derved det bedste Udbytte af det Beløb, der ofres. Jeg finder det derfor ogsaa rigtigt, at der tages alle de i § 2 nævnte Hensyn, naar det skal bestemmes, hvor stort Bidraget skal være, og jeg er glad over, at der ogsaa er fastsat, at Bidraget kan udstrækkes udover det fyldte 14de Aar, at man i særlige Tilfælde kan fortsætte Understøttelsen, indtil Barnet fylder 18 Aar.

Man har fra forskellige Side omtalt den Fordeling af Udgifterne, der er foreslaaet. Fordelingen er jo saaledes, at Staten skal yde $\frac{1}{3}$, Amtsrepartitionsfonden $\frac{1}{3}$ og de paagældende Kommuner den sidste Trediedel. Med det Kendskab, jeg ud fra kommunal Virksomhed har til saadanne Forhold, kan jeg ganske slutte mig til det, den ærede Ordfører for Flertallet udtalte. Det forekommer ogsaa mig rimeligt at lade de $\frac{2}{3}$ udrede direkte af de paagældende Kommuner og ikke at skulle have Tilskud fra Amtsrepartitionsfonden. Om man saa vil fastsætte det Bidrag, den Erstatning, som en Forsørgelseskommune skal yde Opholdskommunen, til $\frac{3}{4}$, eller man vil anvende et andet Tal, tror jeg ikke har saa meget at sige. I de allerfleste Tilfælde ville Udgifterne nok fordele sig nogenlunde jævnt indenfor de forskellige Kommuner. Der kan naturligvis være en Kommune, som giver et noget større Bidrag til de alderdomsunderstøttede og dem, der eventuelt kunne komme ind under denne Lov, men saa maa man gaa ud fra, at Vilkaarene i den i det hele ere noget dyrere. Og der vil derfor sikkert ikke være noget at indvende imod, at man fastholder det her foreslaaede Tilskud af $\frac{3}{4}$ fra Forsørgelseskommunen.

Jeg kan ogsaa tiltræde, hvad der fra forskellige Sider er udtalt om Sammensætningen af det Udvalg, som skal undersøge og bestemme Bidragets Størrelse. Ogsaa jeg tror, det vil vanskeliggøre et saadant Udvalgs Arbejde, om man besluttede sig til at give Amtmanden Sæde deri. Under alle Omstændigheder vil da et Antal af 3 Medlemmer i et saadant Udvalg være for ringe. De vilde faa alt for stort et Arbejde. Man maatte da mindst gaa til at forøge Medlemmernes Antal til 5. Men den Tanke, det ærede Medlem fra